

kommeligt, navnlig naar det ses i Forhold til det ugentlige Beløb, Arbejderne maa betale til Fagforeningernes forskellige Formaal; og man turde maaske være berettiget til at nævne de Bidrag, der ydes henholdsvis til Fagforeningernes almindelige Formaal og til Arbejdsløshedskasserne, i samme Aandedræt.

Jeg kan altsaa sige, at jeg paa mit Partis Vegne har den Ære at anbefale Lovforslaget i sin Helhed, idet vi føler os overbevist om, at man her har fundet en neutral Affattelse af Lovforslaget, som vil aabne Muligheder for, at man i Fremtiden kan komme til at se med noget andre Øjne paa Arbejdsløshedslovgivningen og de betydelige Bidrag, der gaar dertil, end man hidtil har gjort. Det lader sig jo ikke nægte, at de store Beløb, der i de senere Aar har fundet Anvendelse hertil, i den almindelige Befolkning — med Rette eller med Urette — ikke har været i væsentlig Grad populære, og i og for sig er dette beklageligt, thi Formaalet i sig selv er, som jeg ogsaa har haft Lejlighed til at udvikle tidligere, et ganske udmærket Formaal, som Staten og det offentlige i det hele er vel tjent med at yde Støtte.

Ludvig Christensen: Efter de mange og lange Forhandlinger, som vi jo ved er foregaaet i det høje Folketing, navnlig i det af Folketinget nedsatte Udvalg og indenfor dette særlig mellem de to Partier, der i Forening er Rygraden i det nuværende Ministerium, er vi fra vor Side klar over, at det Lovforslag, der er forelagt her i Dag, er et af de mange fælles Nedskæringsresultater, som vi efterhaanden faar til Behandling her i Tinget. Om selve det foreliggende Lovforslag har man vel oven i Købet Lov til at gaa ud fra, at det er et af de meget vigtige Forlig mellem Venstre og det konservative Folkeparti. Man kan vist uden at sige for meget gaa ud fra, at netop den Lov, der foreligger her, er det Sonoffer, som Partiet Venstre har maattet udlevere til Arbejdsgiverne og det konservative Folkeparti som Surrogat, som en lille Erstatning for den Toldbeskyttelse, for de Kriseforanstaltninger til Gavn for Industrien, som det konservative Folkeparti endnu ikke har kunnet faa Partiet Venstre med til, og som man efter de Oplysninger, vi i den seneste Tid har faaet om paa Forhaand afgivne Løfter i anden Retning, heller ikke kan vente, Partiet Venstre er i Stand til at gaa med til. Nogen Erstatning maatte det konservative Folkeparti altsaa have, og da Kærligheden til Arbejderne, Arbejds-

løshedskasserne og Fagforeningerne er nogenlunde lige stor i de to Regeringspartier, og der jo var en Mulighed for at hoppe over her, ramme den tredie, ganske vist uskyldige, Part, der kan være Tale om, saa har man fra Regeringens Side, fra Partiet Venstres Side i den Lov, der her foreligger til Behandling, i Virkeligheden efter for sit eget Partis Vedkommende at have taget den økonomiske Nedskæring for de øvrige Ændringers Vedkommende udleveret Arbejdsløshedskasserne til Arbejdsgiverforeningens Fordogtbeholdende. Det er i Realiteten det, der ligger i dette Lovforslag, og med den nogenlunde Sikkerhed, vi har for, at der ikke kan laves om paa Lovforslaget, netop fordi det aabenbart er et saa betydningsfuldt Forlig mellem de to kontraherende Parter, vil det ikke være meget fristende at komme alt for langt ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Der er her Tale om et Attentat fra dem, som i Øjeblikket tilfældigt har Regeringsmagten, sammen med det konservative Folkeparti, rettet mod de smaa, de svage i Samfundet. I denne Lov er alt, hvad der findes af Reaktion i dette Land, løbet sammen for at rette et dødbringende Slag mod Arbejderne. Tiden vil jo vise, om det er muligt at naa det, man ganske aabenbart maa tilsigte med denne Lovgivning, nemlig at ødelægge og paa ny proletarisere Arbejderbefolkningen her i Landet. Efter de Udtalelser, der er fremsat af det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch), er der i Virkeligheden kun levnet Mulighed for en Protest. Denne Mulighed vil vi naturligvis udnytte, og vi vil benytte den saa kraftigt og saa længe, at det forhaabentlig en Dag bliver muligt at faa skabt et andet Flertal. Vi har jo tidligere haft det. Den Mulighed er heller ikke udelukket, at der en Dag kan være et andet Flertal i dette høje Ting, og saa er vel Tiden inde til at faa foretaget de Ændringer, som kan føre Loven tilbage til en Skikkelse, der gør det muligt, at ogsaa Arbejderne kan faa Lov til at være her.

Da man i 1924 havde indgaaet Forlig om Arbejdsløshedskasseloven, havde man i Virkeligheden fra Arbejdernes Side Ret til at tro paa, at naar vort Parti gik med til det Forlig, der den Gang blev lavet, skulde der være Ro om Arbejdsløshedsloven for lange Tider. Den højtærede nuværende Indenrigsminister, der ogsaa den Gang var Indenrigsminister, udtalte her i Tinget i Mødet den 13. Februar 1924, Landstingstidende Sp. 1016, følgende: „Og saa er det ogsaa mit Haab, at den Tilslutning, som Lovforslaget nu har faaet fra alle Sider, ogsaa fra socialdemokratisk